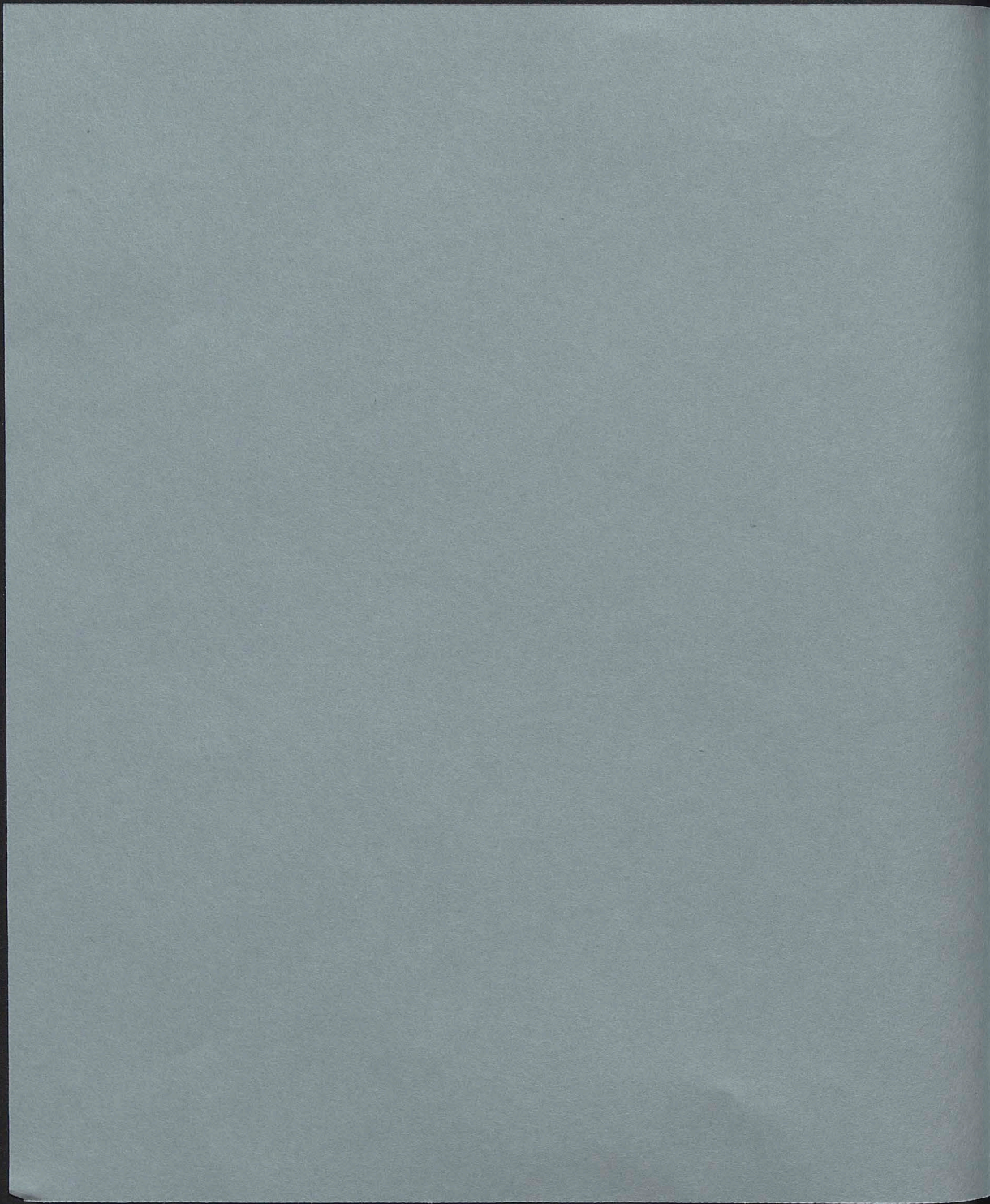

177642

ORATIO
GENEROSI
DN. CHRISTO-
PHORI PRIEMSKY,

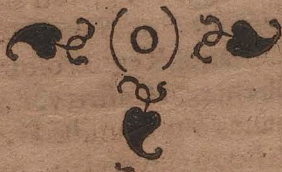
AD

Serenissimum Regem Suecia

DN. DN.

CAROLUM
GUSTAVUM, &c.

D. 29. Aug. Anno MDC LV. in castris
sub Coto habita.

Impressa Cracovia:

ANNO 1655. 2

od H. Bachowskiego nr 1699

2.

¶ Serenissime Rex Domine Clementissime, mirati satis non potuit, Serenissimus Rex ac Dominus meus Clementissimus, Joannes Casimirus, eum Senatu suo accepto primo Nuncio, intrasse Exercitum Majestatis Tuæ, Duce V Vitenbergio, Fines Regni sui, tum verò stupere magis etiam cœpit, eum & Personam Regiæ Majest. Tuæ, alio Exercitu stipatam, venisse intellexisset. Me igitur, tam Sereniss. Rex meus, quam Senatus ad Tuam Majestatem ablegare voluerunt, ut tandem scire possimus, quis ille sit Affectus & Animi impetus, qui Majest. Tuam eò usque impulerit: Vehementem enim esse oportet, qui nullis hucusque Mediis, non de Pace Tractatibus, non legationibus, in Sueciam missis non Sacris Fœderum, & induciarum vinculis, cohiberi potuerit. Ad iram & indignationem non satis causæ videmus: quod enim tantum Facinus, vel Reges nostri, vel Respublica commiserunt, ut tam severâ ultione, illud vindicare Majest. Tuam in Animum induxerit: Nos, Deo Teste, nihil tale scimus: Inducias, semel factus, sanctissimè semper coluimus; Suecis, in Germania Bellum gerentibus, & nostris Rebus Pace tunc florentibus, licet multoties, in societatem Belli, contra ipsas, invitaremur, nuncquam publicè nocere voluimus: Antiquior enim Nobis semper fuit fides, quam utilitas publica. Quod si privati aliqui Rebus Cæsaris favebant, multi etiam fuerunt, qui Suecis operam suam navarunt, tot Borussia, Livones, Curlandi, Regni Poloniae subditi, tum & ipsi Poloni, nomine prohibente, in Castris vestris militarunt. Testis vel Frater meus Germanus, Sigismundus Prziemsky, benè Majest. Tuæ notus, etiam, tristi hoc bello nostro, nuper à Barbaris, extinctus. Vel ego ipse, qui non tantum, sub signis Gustavi illius Magni,

Avun.

177642

I 6v

Avunculi M. T. Tyrocinia mea exercui, sed etiam non ita pridem Gallia Regi, Regi Sueciae foederato, non contemnendam Polonorum Manum, ad Expugnationem Dunkiarcanam, adduxi: Nec in utilem ut credo, per triennium, operam praestiti. Cancellarii etiam errores, vel alia minutiora, non tanta fuere, ut armis vindicari deberent. Est igitur aliquid aliud: dicerem esse Cupiditatem Divitiarum. Sed scimus, hoc Animi vitium longè à Naturâ M. T. abesse: & ex Regno, tam misero, lacero, & de vastato, quid jam amplius extorqueri potest? Octennium est, ex quo Regnum hoc, Bellis & quidem atrocissimis, affligitur: & quot Anni, tot ferè, Clades, & Exercitus, vel caesi, vel dissipati, totque iterùm reparati, quale tandem est Imperium, quod tantis Calamitatibus non succumberet. Quales Thesauri, qui non exhaurirentur? Intrastris, Rex Potentissime, Proviuciam opinionem, scilicet majorem hanc Poloniam, & ut ab incommodis, Belli remotionem, ita etiam feliciorum. Considera miserorum Hominum Pauperiem, & inde, de aliis, quae propius malo sitae fuerunt, vel in quibus Bellum geritur, Judica, quantoperè ex illis Exercitus Tui dilabantur; Nullae hic urbes opulentae, non Mercatores divites, non Auri vel Argentum Fodina: Divitiae nostrae, annui Fructus sunt, & Pecora Campi: quae omnia, si ab Exercitibus, tam Maj. T. quam nostris, consumuntur; Agricultura cessabit, nec ullae unquam Contributiones sperandae; sperandum, imò metuendum, ne Nobis, & Exercitibus Tuis, Fames sit per eundem. Si igitur, nec fatis causae ad Iram, nec multum irritamentum ad Cupiditatem M. T. habeat, suspicari cogimur, M. T. aliis stimulis adactam, ut Nobis Bellum inferret, Famam nempe, & Gloriam, Vanissimis, Ingenii humani oblectamentis. Sed quae haec Gloria? dum Nos cum hostibus immanissimis, pro salute & vita decertamus. Tu, Rex potentissimus, Nos Armis occupas. Si Gloriam vis, veram, non vanam, quare, vera autem erit, si aliena non expetas, suum cuique tribuas. Rumor est apud Nos, velle Te protegere Poloniam: si hoc est, protegas Gentem, contra Hostes.

imma-

immanissimos, Populo libero Libertatem non adimas. Regi, legi-
 timè à Nobis electo, & Tibi sanguine juncto, Regnum serves: tunc
 verò, non pro Protectore tantum, sed etiam pro Benefactore, ha-
 bebimus, & Conservatoris Nostri Trophæum Tibi erigemus:
 majorem consequeris inde Gloriam, quam si amplissima Regna
 Tuo adjicias Regno. Sed si Regnum hoc vi & Armis M. T. occu-
 pare in animum induxit, putat ne firmum hoc fore Imperium &
 Suecis posse jungi Polonos. Disjunctissima hæc sunt Regna, divisit
 Natura Mari, dislocavit Instituto, Religione, Legibus, Moribus,
 Habitu, Lingua. Hi Populi, nullâ re sibi similes, nisi Ferociâ, dissi-
 diorum omnium fomite. Viigitur, partum Imperium, bonis Ar-
 tibus administrari posse, M. T. non speret, sed semper ad secures &
 supplicia, recurrendum erit. Quæ verò hæc Gloria, ex Principe
 benigno & clemente, mutare incrudelem, & truculentum Domi-
 num? Aliam ergò, Magnanimo Princeps, ingredi Gloriæ viam,
 & nobis parce: Jam Pacem petimus omnes, deprecamur Bellum,
 & quid à Nobis M. T. postulet, ut aperiat, rogamus: Nos Maje-
 stati, Tuæ in omnibus satis facere satagemus: gradum tantum si-
 stat, cum Armis ulterius non progrediatur, & de Pace, toties
 oblatâ, nobiscum tractare, non de-
 dignetur.

